

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer
vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Skribanek Géza.

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.
Nyilttér sora 20 kr.
Hirdetések nagyság szerint.

Az állam mint biztosító.

Egy irtózatos szürke felhő száguldott végig az ország fölött, és száz meg száz mértföldeken végig, ahol azt a felhőt látták közeledni és elhaladni, felhangzott a kétségbeesés jajsza. Száz mértföldök vetése oda lett, emberek százezreinek kenyere hullott a felhőszakadás áztatta mocskos talajra — és nincs, nincs nekik helyette másik. Ahol a jég pusztított, ott nem marad mit teremtenie, jóvátennie a meleg napsugárnak, a langyos csendes esőnek. Ott a vetéssel együtt a reménység is tönkre megy, ott a pusztítást nyomon követi a nyomor.

Ti városiak, akik annyit halltok, olvastok a nagyvárosok inségéről, kiket lépten nyomon megadóztat a nagyvárosi filantropia: tudjátok-e mi az, 10 - 100 - 200 házikóból álló falu nyomora? Olyan ez a nagyvárosi nyomorusághoz képest, mint az éjszaka sötétsége az estéhez képest. A nagyvárosok nyomorultja megtanulta a koldulást, ki tudja járni a segílyt, hisz ahol annyi a gazdag, ott akad, aki ad az éhezőknek, ott nem lehet éhen halni. De kitől kérjen, kihez folyamodjon a falu népe, ahol az egy tagban 100 holdas birtok ter-

mése ép úgy tönkre ment, mint az egyholdasé, ahol lekerült a napirendről az a megkülönböztetés, hogy kinek van többje, s legfőlebb csak annak a kérdésnek van létjogosultsága, hogy kinek pusztult el többje? Kihez forduljanak a nyomorultak, akik nem tanultak nagyobb, módosabb urat megismerni a jegyzőnél és a papnál; akik eddig csak adni tudtak a koldusnak, de koldulni nem? S kitől kérjenek, amikor mindegyik koldussá lett? Oh, a jégverés egyenlővé teszi az embereket, — mint a halál.

Lázás gyorsasággal dolgozák fel a jégkárt a biztosító-intézetekben s hozzávetőleg meg is lehet már határozni azt az összeget, melylyel a bebiztosított károsultakat kárpótolni fogják. Ez az összeg 10 - 20 millió forintot teszi; ennyi megtérül a módosabb gazdának és a földbirtokosnak, akinek tehetségében állott a jégkárbiztosítási fölszigázott illetékeket pontosan fizetni.

De a jég nem tekintette, hogy biztosított, vagy be nem biztosított területeket pusztít-e el, ahova a haragos istenség rendelte. Az összes jégkár — hozzávetőleges számítás szerint — vagy 35 millió forint, inkább több, mint kevesebb.

Ebből 10 - 12 millió megtérül, 23 - 25 millió tehát teljesen elveszett. S ezt a horribilis összeget leginkább a földhöz ragadt szegény emberek sanylik, kiknek biztosításra nem telt.

Hogy segítsünk e szerencsétleneken? A társadalmi uton való segélyezés Magyarországon ilyen óriási katasztrófával szemben csak olyan, mint a folyó a tengerhez képest. Itt csak a mindenható állam tehet valamicskét, mely lépten nyomon érezteti drága voltát polgáraival.

Ugy ám, de mit ér az az adó elengedés, az a néhány százezer forintnyi, esetleg kamatmentes kölcsön? Ebből meg nem él annyi százezer ember, ebből még betevő falatra sem telik új aratásig. Hát ruhára, vetőmagra miből telik? Akármilyen oldalról nézzük e sötét színekkel festett gyászos képet, azt sötétnek, gyászosnak fogjuk látni.

Pedig az államnak kötelessége volna a károsultak százezreiről gondoskodni, s ha eleve gondoskodott volna róla, ez most módjában is állana. De talán ez az irtózatos lecke most nem marad hatás nélkül az intéző körökre. Talán most belátják, hogy okvetlenül módját kell ejteni annak,

T Á R C Z A.

Az új cégtárs.

A „Barna, Hegyi és Társa” cég Héder vármegye székvárosában egyike volt a vidék legrégebbi bankházainak.

Alapítói: az öreg Braun és az öreg Spitzer, kik külföldről szakadtak hozzánk az 50-es években, már rég a földben porlanak. Fiaik: Barna Zoltán és Hegyi Árpád kik a céget folytatták, mint magyarországi születésűek, magyar nevet vettek föl, érület dolgában is teljesen beleolvadtak a magyar fajba. Mindketten agglomeráltak: Barna 45, Hegyi 40 éves, hatalmas athleta alakok, magukon viselik a pomerániai eredet jellegét. Volt az ő férfias, szép vonásaikban valami megnyerő. Kifogástalan üzletemberek voltak, de egyúttal kifogástalan gavallérok is, nemes gondolkozással, uri kedvtelésekkel. Egy szóval: a német okossága párasult bennök a magyar faj szeretetreméltóságával.

„Csendes társuk” egy rokkant főhadnagy

volt, aki csak tőkéjével vett részt az üzletben, mit még atyja helyezett el a cégnél és állandóan külföldön tartózkodott.

A két gavallér bankárnak jobb keze volt az üzletben Kátay Béla, a főkönyvelő: 25 éves fiatal ember, tartalékos huszárhadnagy, aki viharos önkéntesi éve után megkomolyodva, atyai örökségéből mintegy 20.000 forintot megmentett és a cégnél helyezett el; özvegy édes anyjával csendes egyszerűségben élt és szép fizetésével erősen takarékoskodott, hogy majdan, ha tőkéje 100.000 koronára szaporodik, cégtársá lehessen.

A fiatal Kátay anyai ágon atyafiságban állt Tagányi honvédezredessel, kinek leánya: a szép Iza rég időtől fogva mintegy jegyese volt. A fiatalok csak ritkán láthatták egymást, mert Iza nevelőintézetben volt és nem is egy városban laktak. Ám a szerencse kedvezett a szerelmeseknek és alig hogy a szép Iza a nevelőből hazakerült, Tagányi ezredes áthelyeztetett X-be. Iza oly szép volt, hogy az egész város, sőt az egész megye ifjúságát megbabonázta. Fejedelmi alakja, istennői szépsé-

ge, előkelő szelleme és bájos lénye ellen állhatatlanul vonzotta magához a férfivilág szívét, még az érettebb koru Barna Zoltánt és Hegyi Árpádot is rabul ejtette. Persze senki sem tudta Kátayhoz való eszményi vonzalmát.

Hédervármegye pénzkirályai magukba zárták szívük titkát, de sokkal tapasztaltabb világfiak voltak, semhogy észre ne vették volna egymáson, hogy ők tulajdonképpen egyért hevülnek. Egyszer aztán mégis csak érezték, hogy nevezetes mondani valójuk van, egymás számára. A vallomás sehogy sem akarozott menni; végre az ifjabbik Hegyi kezdé meg a beszédet.

— Igen fontos és elhatározó közlést kell önnek tennem, kedves barátom. Én nagyon melegen érdeklődöm Tagányi Iza kisasszony iránt, de észrevettem, hogy Ön is közeledett feléje. Remény és kétség között hánykódik a lelkem. Mi vetélytársak nem lehetünk, ez az egy bizonyos. Ha talán Ön oly szerencsés, hogy jogokat szerzett volna Iza kisasszonynál...

— Édes barátom, én is épen e tárgyról akarok Önnel beszélni. Én is épen o-

hogy a jéggé vált párák ne tegyék tönkre vármegyéket, ország-részeket.

S ez a mód a kötelező biztosítás, az állami kezelés alá vont biztosítási intézmény. Bizonyára nem új ez a fogalom olvasóink előtt, de fájdalom, jelenlegi kuszált közállapotaink mellett ilyen országos csapásra van szükség, hogy ismét felmerüljön, előtérbe nyomuljon az üdvös eszme.

Valóságos kinövése a modern nemzetgazdaságnak, hogy az egész világon magánvállalatok kezében van a biztosítási intézmény, s így első sorban magánérdeket szolgál, s csak másodsorban közérdeket. Holott az elemi csapások ellen való védekezés joggal mondható épp oly közérdeknek, mint a közbiztonság, a közigazgatás, az igazságszolgáltatás.

Kell, el kell jönnie az időnek, midőn ez a főfontosságú nemzetgazdasági elv még az élet-, baleset- és egyéb biztosítási ágazatok terén is érvényre fog jutni.

A jelenlegi szomorú helyzet hatása alatt természetesen az állami jégkár-biztosítás eszméje kerül előtérbe s ezzel kapcsolatban a tűz- és vízkár-biztosítás is. Itt az ideje, hogy ezen óriási horderejű reform érdekében minden vonalon mozgalom induljon meg.

Az állami biztosítás madártávlatból körvonalazva ilyen lenne:

Az állam biztosítja polgárait jég-, tűz- és vízkár ellen kinek ingatlan vagyona van, köteles azt bebiztosítani; a biztosítási illetékek közadók módjára hajtátnak be; a biztosítási intézmény az egyik minisztérium ressortjában osztatik be, vagy (s ez helyesebb is volna) e célra külön minisztériumot szerveznek.

Micsoda óriási előny volna a törvényhatóságilag rendezett kötelező állami biztosítás! Nemcsak

a gazda nyerne vele, de nyerne az állam is milliókat és milliókat, éppen úgy, mint a biztosító intézetek. S amennyiben minden földtulajdonos állampolgár fizetné az illetékeket, azok sokkal, de igen sokkal alacsonyabbak lennének a jelenlegieknél, melyek oly magasak, hogy a földtulajdonosok 65 százaléka nem képes földjét bebiztosítani.

Ennek a nagy eszmének megvalósítása méltán lelkesíthet mindenkit, aki át tudja érteni.

Vegye a város közönsége, vagy a vármegye törvényhatósága kezébe a kezdeményezés zászlaját, tegye magáévá a nagy eszmét, intézzen feliratot a törvényhozáshoz, keresse meg átiratával a rokon hatóságokat; kell, hogy mindenütt lelkes pártolásra találjon. Ez a nagy cél megérdemel minden lelkesedést minden fáradozást.

Kondrát Imre postamester kitüntetése.

A hivatalos lapnak ama hite, hogy a király polgártársunkat az arany érdemkeresztrel tüntette ki, városzerte nagy örömet keltett s tekintettel a kitüntetett népszerűségére, az minden körben a legélénkebb viszhangra talált. Ez volt indító oka annak, hogy Fischer Árnin polgártársunk legott értekezletre hívta össze a polgárságot, a kik lelkes örömmel fogadták ama indítványát, hogy Kondrát Imrét küldöttségileg meggratulálják. Másnap délelőtt mintegy huszan, köztük lapunk szerkesztője is, ünnepi díszbe öltözve gyülekeztek össze a Nemsits kávéházban, honnét Kondrát lakásához mentek. A küldöttség vezetésére felkért dr. Siklóssi Albert orvosunk, körülbelül következő lendületes szavakban, szívreható előadással üdvözölte a jubilanst:

Örömtől repeső szívvel s polgári önértéktől dagadó kebelrel járul eléd Barcs polgársága, ki „hus a mi husunkból, esont

a mi esontunkból, vör a mi vérünkől vagy,” hiszen Barcs községére háramlik vissza hosszú, érdemlus működésed, mely alatt a polgárság szívében a közszeretet, közbecsülés és tisztelet magvát hintetted el.

Ime ezen kikelt mag jelképes gyümölcsét, az arany érdemkeresztet a felsőges kéz tűzte ki dobogó szíved fölé.

A királyi kegy sugara, miként a mindent éltető napsugár, legyen újból serkentőd, buzdítód. Sursum corda! csak előbbre! légy még fokozatosabban — hisz a tökély fokát gyarló ember nem éri el soha — hazádnak hű fia, családod odaadó öre, Barcs polgárságának köztisztelőtű férfija. Fogadd e qualificatiódra a baresi polgárság szívemélyéből fakadó éljenét!

A lelkesült éljenzés után az ünnepelet a megindulástól remegő hangon köszöni meg e szívreható ünnepeletet, mely életének egyik legszebb pillanata lészön. A kitüntetést úgy mond — ő nem kereste, és csak most tudta meg, hogy ez a postaigazgatóság révén történt, a ki őt a dunántúli postamesterek közül az egyedülit terjesztette fel kitüntetés céljából. Az ő törekvése a jövőben is csak az lesz, méltó lenni minden körülmények között polgártársai szeretetteljes ragaszkodására, így tette ezt harmincz hosszú éven át, Isten segítségével ezután is így cselekszik. Az ismételt lelkes éljenzés után baráti kézzsoritással távozott a küldöttség és mindenki szívében a megelégedettség érzetével, mert a mi történt, szép és sikerült volt és a mi a fő: mesterkéletlen igaz szívből történt.

Hirek.

— **Hymen.** E héten Barcs két legelőkelőbb családjában történt eljegyzés, még pedig a sors véletlen játéka folytán mindkettőnél a szerep Aeskulap fiainak jutott, hivatásuk szerint levének ők gyógyszerészek. Nevezetesen Vayda szegedi gyógyszerész és droguera üzlet tulajdonos, Szeged város egyik legismertebb alakja, e hó 12-én jegyezte el Dorner Sárkát, Dorner Samu tekintélyes gabnanagykereskedő kedves szeretetreméltó leányát.

Molnár köröshegyi közkedveltségű gyógyszerész e hó 14-én váltott jegyét Rak Mariskával, Rak Bálint köztisztelőtű állomás főnök felügyelő kedves szeretetreméltó leányával. Községünk e két családjának szívből gratulálunk.

— **Eskütétel.** A baresi állomás helyiségében e hó 13-án történt meg az évi szokásos eskütétel, a legújabb vasuti alkalmazottak részéről, kikhez több más vidéki alkalmazottak is csatlakoztak. Az ünnepélyes funkció a m. á. v. részéről Marzsó Károly főfelügyelői biztos, a d. v. üzletigazgatóság részéről Weber József iroda főnök, Pillitz Gyula főellenőr, Rak Bálint állomás-főnök felügyelő tisztek jelenlétében ment végbe. Fel lettek esküdtetve Barcsról Treska János raktár felvirászok, továbbá Pabst János, Habus Pál díjnokok, Wessely Ferencz, Brunauer Vincez mozdonyvezető gyakornokok, Balog István lakatos, és számos állomási munkás.

lyan érzelmeket táplálok, mint Ön, de jogszerzésről szó sem lehet. Hisz még nem is szóltam e tárgyról Izának. Észre vettem, hogy Ön is lángol érte, és épen ezért nem nyilatkoztam, mert azt hittem, hogy Ön már meg nyerte az ő szívét-

— Sajnos, ezt nem mondhatom. Iza barátságos, gyöngéd és szeretetreméltó irányomban, az igaz, de szerelemről még nem volt köztünk szó. Tovább azonban nem halgathatok.

— Jól is teszi, barátom. Nyilatkozások mentől előbb.

— Nem úgy van az, édes Zoltán. Ön sokkal gazdagabb és tapasztaltabb ember, mint én. Öné az elsőség. Aztán — hiszen Ön az idősebb!

— Ez az elsőség nem nagyon biztató, kedves Árpád.

— De hiszen nem viselhetjük el tovább a bizonytalanságot. Jobb a bizonyos rossz, mint a jónak bizonytalan volta. Iza eléggé ismer már bennünket, választhat. Hadd tudjuk mit remélhetünk. Én az elsőséget Önnek adom át.

Igy versengett a két nemesszívü jóbarát. Végre is abban egyeztek meg, hogy egyszerre irnak Izának még pedig aznap este, hogy a válasz már másnap reggel kézbesíthető legyen.

XXX

Harmadnap a két czézfőnök szokásuk ellenére nagyon későn jelent meg az üzletben. Elsőnek érkezett Barna: mogorván temetkezett a rengeteg irományokba; föl se pillantott az árfolyamok tanulmányozásából, mikor a belépő Hegyi üdvözölte.

— Barátom, azt hiszem: szerencsét kívánhatok Önnek a sikerhez. Nehezemre esik ugyan, de hídje el, hogy nem sajnálom Öntől, tudva azt: mennyire megérdemli Ön oly kiváló hölgy szerelmét mint Iza.

Barna elbámult és halkán ennyit szólt: engem Iza visszautasított.

— Vissza? Önt? hiszen engem utasított vissza! Azt írta, hogy csupán baráti érzelmekkel viseltetik irántam.

folyt. köv.

— **Jótekonyczélú műkedvelői előadás.** A baresi és barestelepi iparos és kereskedő ifjuság a barestelepi szinkörben ma vasárnap július 17-én a bareson felállítandó kórház alapja javára jótekonyczélú színelőadást tart. Színrekerül Tóth Kálmán „Nők az alkotmányban” című 3 felvonásos vígjátéka. Az előadás kezdete este 8 órakor. Helyárak: Elsőrendű zártszék 60 kr. másodrendű szék 40 kr. állóhely 30 kr. gyermekjegy 20 kr.

— **A Baresi Ipartestület** zászlószentelési-ünnepély költségeihez még a következők voltak szivesek adományaikkal hozzájárulni: Dr Lövy Ferencz n. atádi főrabbi 10 frt. — Héjjas Zsigmond komlósi ev. ref. lelkész 8 frt. Pécsi-Ipartestület 5 frt. Kolozsvári-Ipartestület 5 frt. Bares-drávavideki takarékpénztár 5 frt. kiknek ez uton is hálás köszönetet mond a Baresi Ipartestület.

— **Eltávozás.** Mermelstein Mihály ki több éven át, mint másod kántor Bareson működött, s ez idő alatt mint népszerű ember tiszteletet és becsülést vívott ki magának polgártársai körében, — sánálattal vettük tudomásul, hogy városunkból Pécsre távozik, hova a pécsi hitközséghez bassistának lett acceptálva.

— **Tolvaj cseléd.** Frankl József therezienfeldi kereskedőtől Henézi Mari nevű cselédje, 80 frt. készpénzt lopott el az idő alatt, míg Frankl pár perczig a szomszédban időzött. Frankl azonnal észre vette, hogy a pénz hiányzik, s gyanus viselkedése után a cselédet vallatóra fogta, ki azonban konokul tagadta a lopást, még akkor is, midőn a pénzt tényleg meg is találták nála. A tolvaj cselédet át adták az illetékes hatóságnak Eszékre, hol véreben lévén a tagadás, ezt folytatni is fogja.

— **Elve eltemetve.** Megrendítő szerencsétlenség hírért kaptuk Babócsáról. Ugyanis grf. Somssich Béla babócsai majorjában lakó egyik béres család 2 kis gyermeke játszadozott a homokgödörbe, s játék közben a part reájuk szakadt s egyiket egészen, a másikat, a nagyobbik fiút derékig eltemette a homok. A félig eltemetett fiu jajgatására oda siettek többek, kit aztán kiástak a gödörből, a kisebbik fiunak azonban már csak holttestét vehették ki a homokszírből.

— **A közönség köréből.** Az e hó 11-én szlatinai vásárról jövők beszélnek el a következő botrányos esetet, mely a terezovaczi állomáson történt. Ugyanis az utasok kik, többnyire baresi iparosok és kereskedők voltak, tájékoztatásból jegyüket Szlatináról Terezováczig váltották meg, mely azonban egy állomással tovább, azaz Verőczéig is érvényes. Terezovácson utasaink ismét jegyet váltottak Baresig, de midőn felszálltak már a vonatra, mely indulóban volt, az odavaló állomás kezelő tiszt kiméletlen szigorral, durván megtámadva szólítja le a vásárosokat az induló vonatról, azzal fenyegetve őket, ha rögtön le nem szállnak, ugy 3 frt. 60 kr. büntetés pénzt fognak egyenkint fizetni, okul azt hozva fel, hogy miért nem váltottak jegyet Szlatináról egész Baresig, mert szerinte így a vasutat csak megkárosítják, mivel ily kétszeri jegyváltással az utazás Baresig kevesebbe kerül. Az utasok nagy része a tiszt ur lármájára és fenyegetésére sietve ugrált le a vonatról, köztük egy agg nő a siettetés következtében el is esett s szemtanuk beszélnek, ha az utasok rögtön föl-

nem emelik, úgy a már megindult vonat menthetetlenül elgázolja. A tiszt ily kegyetlen eljárásán nem csak a leparancsolt, de a többi idegeu utasok is mélyen megbotránkoztak, sőt a vasuton utazó egy magasrangu vasuti-tisztviselő is megbotránkozott, s helytelenítette a kezelő tiszt eljárását, annál inkább is, — mert a leparancsolt utasok mindegyikének Szlatinán váltott jegye — mint föntebb említjük, — egy állomással tovább, azaz Verőczéig volt érvényes és így a leszolitásnak és büntetésnek ha lett volna is helye, csak itt lehetett volna. A leparancsolt utasok kénytelenek voltak aztán ki gyalog, ki drága fuvarpénz árán kocsin visszatérni Baresra. Mint halljuk, a károsult utasok illetékes helyen már panaszt emeltek a tisztviselő ellen, kit mi is figyelmébe ajánlunk az Igazgatóságnak.

Héjjas Zsigmond ev. ref. lelkész beszéde

a baresi ipartestület zászlószentelési ünnepélyén.

Mélyen tisztelt ünneplő diszes Gyülekezet!

Ünnepet ünneplünk, még pedig nem a szellem s erkölcs világ diadalának, hanem az anyagi világ szent háromsága, a földművelés, ipar, kereskedelem egyikének, az iparnak.

Izrael országa egyik prófétája Mikeás ez előtt néhány ezer évvel azt jövendelte honfitársainak, hogy eljő az idő, midőn az emberek fegyvereikből kaszákat, kapákat, az ő dárdáikból sarlókat készítenek.

Ez az idő, mélyen tiszt. ünnepi gyülekezet közeledik. Ma, midőn itt zászlókat látok lengeni nem mint régen, harezí jelszavak alatt, hanem a csendes, a hasznos ipar, a békés, polgárius nemes érdekében — méltán mondhatjuk, hogy a jobbkor, mely után buzgó imádság epedez százezrek ajakán — erős lépésekkel közeledik.

Ha vissza gondolok a multra! eszembe jutnak a rémséges csaták, öldöklő háboruk, mikor a népek fölkeltek népek ellen, lobogó zászló alá gyűlve, riadó kürtök zengése mellett, eltiporni szabadságot, eltiporni mindent, mit az ész, szorgalom, ipar, szépet, nagyot, dicsőt alkotott! fegyverré alakítva az ipar eszközeit aljas önérdekből.

Háromszáz évvel ezelőtt, épen hazánk egyik nagyfolyója, a Dráva mentén vitatottak az öldöklő csaták, háboruk. Csáktornya, Kanizsa, Berzenze, Babócsa, Szigetvár, Pécs, egy egy hadi erősséget képeztek, s vár ormaikról hadi zászlókat látott lengeni a világ.

És most mit látunk? a várakból iskolák lettek, a tudomány, kereskedelem, földművelés harezosainak kiművelésére.

Merem állítani, hogy épen e Bares, nemsokára, második kiviteli helye lesz a magyar államnak, a kereskedés, ipar, földművelés e szent háromságának. Édes hazánk nagyfontosságú várává formálódik, s még nagyobb leand, ha a kereskedelem mellett az iker testvér az ipar is párhuzamosan fejlődik és izmosodik, hogy ez meglesz, hogy Bares virágzó hely leand, kezeskedik e város nemes iparos osztálya buzgósága, e megszentelt reményteljes zászló, mely előttünk leng.

Tán épen ötven éve annak, hogy hazánk nagy fia Kossuth Lajos, kinek emléke közöttünk is soká éljen! azt kiáltotta oda lángszavával: „Tengerre magyar!” El-

a tengerre! Hangsúlyozta ez által a kereskedelem fontosságát. Én pedig gyenge szavammal azt kiáltom: Műhelybe magyar, Be a műhelybe! A kereskedelem eléggé jó kezekbe van már letéve. Itt az ipar, a mit fejleszteni kell. E zászló éppen egyesülésre hívja az iparos osztályt, hogy egyenlő akarattal, ernyedetlen szorgalommal működjenek mint szeretett családok, — mint pedig nemzetünk nagygyá s boldoggá tétele végett.

Hajdan a régi Roma egy dicső fia Camillus az ellenség vezérének, a valósággal temérdek aranyat kérő Brennusnak oda kiáltotta: Romát nem arannyal, hanem vassal, az az fegyverrel kell megmenteni. Én pedig azt mondom: Imádozt hazánkat sem arannyal, sem fegyverrel, hanem a tudomány, földművelés, kereskedelem és a fegyverekből készitendő ipari eszközökkel lehet nagygyá és virágzóvá tenni.

Légy üdvözölve általam Baresnak derék népe! derék nemes iparos osztálya, hogy az iparnak oltárán ily szép tüzet gyújtottál! Legyen áldott az ész, melyben ez eszme meg született! Legyen áldott a szív mely áldozatra dobban! Legyenek áldottak a kezek, melyek e megszentelt jelvénny alatt fognak működni hazánk jólétének, boldogságának egy szebb, jobb jövőnek megteremtésében.

Európa egyik nagy nemzete, miután a harezí dicsőség mámorából kiábrándult — értem a franczia nemzetet — az ipar, mezei munka által törekszik életét megmenteni; s az öt milliárd adósságát, mit a harez mezején vesztett csaták után kelle fizetnie, a házi ipar, földművelés, takarékoság esodákat mivelő árán fizette ki. Végy ebből példát Bares város nemes iparos osztálya!

Éljen e város derék népe! Minden rendű, rangu, vallásu közönsége!

És most fel a zászlót, föl, magasra!

Egész világ hadlássá s olvassa,

hogy ezélul tüzzeki e magasztos jelszót:

Ipar által virul a haza!

E megszentelt jelvénny fájába e szegyet be erősitem az atyának, fiunak szt. lélek istennek nevében. Az atya, fiu, szt lélek Istennek áldása legyen ezen, ugy szinte azokon, kik e jelvénny alatt híven munkálkodnak! És te zászló, lobogj! virulj! óvjon meg téged az onyészlet angyal sokáig! A hü munkásnak, ki kifárad, csügged az élet nehéz harezában, némán bár de mégis érthetően mond bátorítólag: „Előre!”

Isten áldása legyen rajtad amen!

Ház eladás

egy lakóház tágas helyiségekkel 1 hold kert s két udvarral akár azonnal elado Bares és Barestelep között, bolt, mészárszék, vagy koresmának igen alkalmas helyen.

Ár 3100 frt.

Czim e lap kiadóhivatalában.

Kiadó egy bolt helyiség

alkalmas lakással igen alkalmas helyen

Barcs és Barcstelep között a

vicinális vasut közelében

Felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

Barcs

Skribanek Géza könyvnyomdája

Tüdőbetegségek

(chronikus katarrhusok és tüdőszorvadás)

gyógyíthatók

e kitűnő hatású és teljesen ártatlan

„Glandulén“ használata által

Glandulén a legjobb szer bármilyen nemű tüdőbetegségeknek. Bámulatos sikerek régebb és előrehaladottabb tüdőbetegségeknek; bizonyítottan gyógyult betegek és hírneves orvosok által.

Glandulén a legbiztosabb ismert szer, minek segítségével a természet a testben gyógyítja a tüdőbetegségeket. — A szervezet Glandulén hiányával megbetegszik. Glandulén czélszerű használata fokozza a természetes gyógyulást.

Glandulén nem mesterségesen uton előállított vegyi szer, melyeknek többnyire nem kívánt kellemetlen mellékhatásai vannak, teljesen ártatlan, huzamosabb használatnál is.

Glandulén előállítatik Dr. Hofmann utóda által Meerane (i/S) vegyi gyárában egészséges állatoknak tüdőmirigyéből. Tablettákban, kellemes és alkalmas alak bevévésre. Minden egyes tabletta tartalmaz 0.25 Glandulén-nek megfelelő 0.05 besűrített mirigyanyagot és 0.20 izjavító tejezükrot.

Glandulén törvényileg védve és szabadalmazva van, utánzatoktól óvakodjék. — Változatlan alakban minden gyógyanyagot tartalmazó Glandulén kapható minden gyógyszerárban: 1 üveg 2 ft 75 kr. (100 db.) és 1 ft 50 kr. (50 db.) — Ott, hol nem kapható, forduljon a főraktárhoz:

Diana gyógyszertár,

Budapest, Károly-körút 5. szám,

honnan kívánatra terjedelmes ismertetés és használati utasítás orvosoknak, valamint betegeknek bérmentve küldetnek.

10-10

Ajánlja magát a helybeli és vidéki közönségnek mindennemű könyvnyomdai cikkek elkészítésére. Üzletében nagy választékban kaphatók: író- és rajzeszközök üzleti és egyéb rovatos könyvek. Olvasmányok, imakönyvek, albumok, képek, sirkoszoruk, mindennemű dísz- tárgyak alkalmas ajándéku levélpapírok stb. Nyomatványok orvosoknak, jegyzőknek, halottképeknek, anyakönyvvezetőknek, stb. raktáron tartatnak. Együttal a „BARCS és VIDÉKE“ kiadóhivatala.